

fatte en Frifindelse igjennem. Men naar Halvdelen af Rigsretten under disse Forhold, det maa være mig tilladt at sige det, den Halvdel, som satte Frifindelsesdommen igjennem, hørte til den gamle Tid, til den i Absolutismen opdragne Dommerstand, som ikke endnu kunde antages at have nogenjomhelst saadan egentlig fuld Tillid eller Kjerlighed til den nye Tingenes Tilstand, kunde komme til det Resultat, naar man husker paa, at det var den i gammel Tid opdragne i Absolutismen udrullede Dommerstand, som udgjorde den Halvdel af Rigsretten, der frifandt Ministrene, medens den Halvdel, der var Medlemmer af Landssthinget, dømte denne, saa spørger jeg: Kan det, at Dommen under disse Forhold endda blev, som den blev, ansøres overfor os nu som Noget, der her skulde stadfæste en Tilstand, som vilde være fuldkommen stridende mod vor nuværende Grundlovs Bestemmelser. Nei, det lader sig ikke gjøre at komme med slige Beviser. Naar saadanne Beviser komme frem, maa de klædes af, og saa har jeg den Tro til Sandhedens Magt, at Enhver, naar Sagen fuldelig oplyses, vil sige: Saaledes kan man ikke slutte fra dengang til nu. Hvad der dengang skete, det skete under saa særegne forvirrede og forældede Omstændigheder og Forhold, at hvad der sker nu mange Aar efter og efter en hel ny konstitutionel Udvikling, der er foregaaet her i Landet i alle Retninger, kan den gamle Tid ikke anvendes paa. Man har, sagde det ærede Medlem, stadig bevilget, hvad der har staaet paa Tillægsbevillingslovene. Ja, men jeg har allerede behøvt, at dette kun er en Fortsættelse af den Paastand, at hvad der er sket, skulde berøbe en lovgivende Forsamling Retten til at tage Sagen anderledes i Fremtiden. Hvad vil en Tillægsbevillingslov betyde, naar Bevillingsmyndigheden er nødt til at sige Ja dertil? Saa ser jeg ikke, hvorfor den foreslæges. Naar det ærede Medlem vil sige: ja men der er dog Spørgsmaal om, at der, naar Pengene ere udgivne, skulde være et Forsvar derfor, saa behøver man heller ikke at spørge derom i Fremtiden, saa kan man gjøre, hvad man lystet, og saa skal en Tillægsbevillingslov vedtages og bevilges uden videre. Nei, den Slags Forklaringer tror jeg ville blive underkendte af den store Mængde af Befolkningen baade i de høiere og de lavere Ørene af den. Men, sagde det ærede Medlem, det er en Betingelse, at den Paagældende paaviser, at Pengene ere udgivne til Gavn for Fædrelandet. Jeg vil spørge: tror ikke enhver Minister, om han handler nok saa grundlovsstridigt, at, hvad han gjør, er til Gavn for Fædrelandet? Ja kunde man slippe dermed, saa var der vist Ingen, der ikke vilde sige det. Men nu siger det ærede Medlem, at det gjorte Skridt er godkendt ved Loven. Det ærede Medlem slutter ellers saa skarpt og sikkert, men hans Slutning her er meget skrøbelig. Det ærede Medlem veed, at hvad der her ved Lov ef-

ter alle Forhold og Overvejelser er erkjendt som gavnligt for Fædrelandet, er en Bygning i den for en vis bestemt Sum; men Andet er ikke godkendt ved Loven, og naar der gives 165,000 Rbd. ud derover, vil den samme lovgivende Myndighed ikke have sagt, at det ogsaa er gavnligt for Fædrelandet, at dette Mere er givet ud. Det ene beviser slet ikke det Andet. Det er jo tvertimod, hvad det ærede Medlem ikke kom til at omtale, fra alle Sider dengang bemærket, at Beføstningen ikke maatte gaa ud over det fastsatte Beløb. Det ærede Medlem vil vist indrømme, at dersom der dengang havde været Tale om en Merudgift af 165,000 Rbd., er det et stort Spørgsmaal, om det ved Lov vilde være blevet erkjendt, at dette var gavnligt for Fædrelandet. Jeg tvivler derom. Den Forudsætning, hvorfra det ærede Medlem her gaar ud, brister altsaa ogsaa. Dette er omtrent, hvad jeg noterede af det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger). Hvad det angaar, som ellers er fremkommet i denne Sag, navnlig fra den Side, hvortil det ærede Medlem hører, da forekommer det mig, at Størstedelen har angaaet Ting, som slet ikke berørte Sagens Kjerne. Det er Ting, som vi Alle tilfulde kunne indrømme, men de have ingen Indflydelse paa det, der er Sagens Kjerne. Men naar dette er Tilfældet, saa tror jeg, at det var bedre, at de ikke vare komne frem; i alt Fald maa de, der tale om, — hvad man jo hører rundt omkring i Landet —, hvad det koster for hver Dag vi sidde her, være enige om, at de Ting, der ligge udenfor Sagen og ikke have Indflydelse paa den, helst maatte være uomtalte. Jeg skal ikke fordybe mig i disse Ting, som jo for Resten kunne være meget smukke, og som det ogsaa i en vis Forstand kan være ganske klogt at fremsætte ved en saadan Leilighed. Derimod skal jeg med Hensyn til, hvad den forrige Kultusminister udtalte om, at han, da han sit at se, at der maatte blive Tale om betydelige Overskridelser, ikke kunde paa Rigsdaler, Mark og Skilling beregne, hvor store de vilde blive, tillade mig at bemærke, at dette efter min Mening paa ingen Maade er nogen gyldig Grund til, at han ikke kom til Rigsdagen. Det ærede Medlem har i saa mange og langt vanskelige Ting vist sin Dygtighed i at kunne finde paa Udveie, at jeg er vis paa, at han ogsaa her vilde have kunnet finde den ypperste og deiligste Udvei for at komme til Rigsdagen, naar det overhovedet havde været hans Mening at ville det. Naar han saa siger, at han da maatte have standset med Arbeidet, saa har dette allerede mødt fuld Modsigelse igaar. Jeg skal kun kort gjentage, at den Minister, der tror at kunne fortsætte med en saadan Bygning ved at overskride Bevillingen i flere Maanedes igjennem, uden at spørge Rigsdagen, maatte meget let kunne sætte sig ud over